

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

po rozpoznaniu w dniu 23.11.2015r. i 16.02.2016r.

sprawy **M. L.**

obwinionego o wykroczenie z art.92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 20 sierpnia 2015r., sygn. akt. III W 849/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych oraz wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 60 złotych

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt III W 849/15 obwiniony M. L. został uznany za winnego tego, że w dniu 24 marca 2015r. około godziny 0:15 w P., na terenie stacji paliw BP Rondo (...), będąc użytkownikiem pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) zaparkował pojazd w miejscu przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej, czym nie zastosował się do znaku drogowego „D-18a ze znakiem T-29, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 złotych.

Nadto na podstawie art. 118 §1 k.p.s.w. w zw. z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Rejonowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Powyżej wskazany wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę obwinionego, który wniósł o zmianę orzeczenia i uniewinnienie obwinionego albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się niezasadna.

Wbrew stanowisku apelującego, zebrany materiał dowodowy, uzupełniony w toku postępowania odwoławczego, jednoznacznie wskazał, że obwiniony swoim działaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

W pierwszej kolejności należy przyznać rację Sądowi Rejonowemu, iż przepisy ustawy z dnia 20.09.1997r Prawo o ruchu drogowym mają zastosowanie również do miejsc oznaczonych jako „strefa ruchu” (art.1), a takim miejscem – co nie zostało zakwestionowane przez żadną ze stron – był teren stacji BP przy Rondzie (...). W konsekwencji możliwym było badanie postępowania obwinionego przez pryzmat znamion wykroczenia stypizowanego w art.92 § 1 kw.

Niezasadnym jest zarzut obrońcy wskazujący na niemożność przypisania obwinionemu niezastosowania się do znaku drogowego, a to z uwagi na brak właściwego oznakowania.

Bezspornym jest, iż w dniu zdarzenia na przedmiotowym parkingu przed stacją paliw BP, przy skrajnym miejscu tegoż parkingu, znajdował się wyłącznie pionowy znak drogowy D-18a (parking – miejsce zastrzeżone) z tabliczką T-29 (informującą o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej), nie oznaczono natomiast miejsca parkingowego znakiem poziomym P-20 (tj. „kopertą”).

Bezpodstawnym są przy tym zarzuty obrońcy o sprzeczności ustaleń Sądu Rejonowego z zebrany materiał dowodowy tj. o niezasadnym odwoływaniu się przez Sąd do treści pism i fotografii znajdujących się na kartach 20-22 przedmiotowych akt. Należy wskazać – wbrew sugestiom obrońcy – iż Sąd I instancji przeprowadził dowód z tych dokumentów uznając je za odczytane na rozprawie (k. 56v) czemu strony (w tym obwiniony oraz apelujący obrońca) się nie sprzeciwiły. W tym kontekście niezrozumiałym jest w zatem zarzut obrońcy o naruszeniu praw procesowych obwinionego, w szczególności prawa do obrony. Podkreślić należy zarazem, iż owe dokumenty potwierdzały okoliczność akcentowaną przez obwinionego i obrońcę, tj. brak na parkingu stacji paliw w dniu zdarzenia oznakowania poziomego tzw. „koperty”.

Rację należy przyznać Sądowi I instancji, iż regulacje prawne [przewidziane ustawą Prawo o ruchu drogowym czy też rozporządzeniem Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z dnia 12 października 2002 r.) oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z dnia 23 grudnia 2003 r.)] przewidują różne rodzaje znaków drogowych, w tym pionowe i poziome. Jednocześnie jednak nie przewidują (tak obecnie, jak i w dniu przedmiotowego zdarzenia) obowiązku oznaczania miejsca parkingowego przeznaczonego dla ściśle określonej kategorii użytkowników równocześnie znakiem pionowym i poziomym. Znaki poziome mogą uzupełniać znaki pionowe lub stanowić powtórzenie znaków pionowych, dla skuteczności prawnej znaku pionowego nie jest jednak koniecznością jednoczesne umieszczenie znaku poziomego (zwłaszcza, jeśli się zważy – co podkreślił również Sąd I instancji – że również znak P-20 czyli „koperta” może funkcjonować samodzielnie, bez znaku D-18a).

Analiza tego zagadnienia została przeprowadzona przez Sąd I instancji, nie ma zatem potrzeby powielania wywodów tegoż Sądu a wystarczającym będzie odesłanie do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Odmienne w swej wymowie argumenty obrońcy nie mogą zatem znaleźć uznania, w szczególności nieuprawnionym jest wnioskowanie o obowiązku umieszczenia znaku poziomego tj. „koperty” łącznie ze wspomnianym znakiem pionowym (D-18a i tabliczką T-29) z samego obrazu graficznego znaku D-18a tj. widniejącego na nim rysunku koperty. Owa „koperta” na znaku D-18a wskazuje jedynie, że jest to parking- miejsce zastrzeżone i jest elementem odróżniającym ów znak od znaku D-18 (oznaczającego miejsce parkingowe dostępne dla każdego) czy też znaku D-18b (oznaczającego parking zadaszony). Obrońca nie przytoczył przy tym innych okoliczności, w szczególności konkretnych uregulowań prawnych, wskazujących na niezasadność stanowiska Sądu Rejonowego.

Dość jeszcze tylko wskazać, że zgodnie z ust. 5.2.18.12 załącznika nr 1 do rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach, znak D-18a "parking - miejsce zastrzeżone" (rys. 5.2.18.12) oznacza miejsce przeznaczone na postój pojazdu uprawnionej osoby. Pod znakiem D-18a mogą być umieszczone tabliczki określające użytkowników lub rodzaj pojazdów, dla których parking jest przeznaczony, np. tylko dla zaopatrzenia, tylko dla karettek pogotowia itp., ewentualnie z podaniem, w jakich godzinach wynikające stąd ograniczenia dotyczą innych uczestników ruchu. W razie potrzeby wyznaczenia miejsca postoju przeznaczonego tylko dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o ograniczonej sprawności ruchowej oraz kierującego pojazdem przewożącego taką osobę, pod znakiem D-18a umieszcza się tabliczkę T-29 (rys. 5.2.18.13).

Znak pionowy będący przedmiotem rozważań w przedmiotowej sprawie spełniał wymagane kryteria.

Trudno też nie zgodzić się z poglądem Sądu Rejonowego, iż przedmiotowy znak pionowy odnosił się bezpośrednio do miejsca, przy którym był posadowiony. Pogląd, iż znak ów miałby się odnosić do jakiegokolwiek innego, bliżej nieokreślonego miejsca na wspomnianym parkingu, pozbawiony jest jakiegokolwiek logiki.

Brak również jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż zaistniały okoliczności wprowadzające obwinionego w błąd co do oznakowania miejsca parkingowego dla niepełnosprawnych, co do samego faktu obowiązywania znaku drogowego.

Oczywistym jest przy tym, że obwiniony nie był osobą niepełnosprawną, posiadającą trudności w poruszaniu się ani też takiej osoby nie przewoził.

Nie ulega wątpliwości, iż prawną skuteczność znaku drogowego, w tym możliwość pociągnięcia uczestnika ruchu do odpowiedzialności za niezastosowanie się do tegoż znaku, warunkuje prawidłowość jego umieszczenia, tj. przed podmiot uprawniony do zarządzania ruchem na danej drodze, terenie.

W myśl art.10 ust.7 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami.

Zgodzić należy się z apelującym, iż Sąd Rejonowy nieco pochopnie stwierdził poprawność ustawienia rozważanego znaku drogowego, nie weryfikując dokładnie tego zagadnienia. Zbyt daleko idącym byłoby jednak uchylenie zaskarżonego wyroku czy też zmiana orzeczenia i uniewinnienie obwinionego z tego tylko powodu, bowiem kwestia ta mogła zostać bez przeszkód wyjaśniona w toku postępowania odwoławczego, co też uczyniono kierując się umocowaniem art.106a kpw. Pozyskane dokumenty wskazują jednoznacznie, iż określenie miejsca parkingowego dla osób niepełnosprawnych i stosowne oznaczenie go (znakiem D-18a z tabliczką T-29) w ustalonym (i bezspornym co do tej kwestii) miejscu odbyło się za wiedzą, zgodą i na zlecenie podmiotu zarządzającego ruchem na owej stacji paliw BP tj. (...) Oddział w Polsce. Jakkolwiek zatem zawarte w apelacji wywoływały wątpliwości co do niezasadności wniosków Sądu I instancji (opartych na materiale dowodowym do chwili wydania zaskarżonego wyroku) o postawieniu rozważanego pionowego znaku drogowego zgodnie z wymogami, nie były pozbawione racji, tak straciły one na aktualności po uzupełnieniu przewodu sądowego w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu odwoławczego, umiejscowienie owego znaku zgodnie z wolą zarządzającego terenem stacji paliw nie wymagało wydania jakiegokolwiek jeszcze decyzji (czy innej formy wyrażenia woli) skierowanej odrębnie do użytkowników stacji „jak mają się na niej zachować” (k.72).

Podsumowując powyższe należy uznać, że – z zastrzeżeniem wskazanych powyżej kwestii uzupełnionych w postępowaniu odwoławczym – nie potwierdziły się sformułowane przez apelującego zarzuty przepisów postępowania. Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień tego rodzaju, które skutkować musiałyby dyskwalifikacją zaskarżonego orzeczenia.

Nie można również przyjąć, by Sąd Rejonowy dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. W szczególności, w kontekście poczynionych ustaleń i rozważań, nie sposób przyjąć, by Sąd I instancji powziął wątpliwości co do treści

ustaleń faktycznych i to takich, których nie usunięto, oraz by rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść obwinionego dokonując niekorzystnych dlań domniemań (naruszając art. 5 § 2 kpk w w. z art. 8 kpw).

Za w pełni słuszną należy również uznać argumentację Sądu I instancji w zakresie rozważań co do oceny prawnej zachowania obwinionego, niezastosowania się do znaku drogowego, a tym samym wyczerpania ustawowych znamion wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Nie ma potrzeby rekapitulowania wywodów Sądu meriti w tym zakresie i wystarczającym będzie odesłanie do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze treść i zakres apelacji ocenie należało poddać również wymierzoną obwinionemu karę. Rozstrzygnięcie w tym zakresie również nie budzi wątpliwości. Sąd Rejonowy kreując wymiar kary uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności czynu, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej, a przedstawione argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej kary zasługują na uwzględnienie i uznanie. Orzeczona grzywna w kwocie 600 złotych spełnia wszelkie reguły wymiaru kary i z całą pewnością nie razi niewspółmiernością, zwłaszcza w aspekcie surowości.

Mając powyższe na uwadze, nie dopatrując się żadnych podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w treść badanego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U z 2001 r., nr 118, poz. 1269), a także art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Dorota Maciejewska-Papież